

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/18/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115230299
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4115230299.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D., E. B. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Petrom Harakálym, advokátom, so sídlom Košice, Mlynská 28, IČO: 00 620 157, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, zastúpený advokátskou kanceláriou FELIX NEUPAUER & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Bratislava-Staré Mesto, Šoltésovej 7325/14, IČO: 56 711 832, o náhradu škody na zárobku a po skončení práceneschopnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 28. februára 2024 č. k. 15C/537/2015-230 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých vyhovujúcich výrokoch (I., II., III.) a vo výroku o nároku na náhradu trov konania (V.) **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania **v rozsahu 100%**.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom o nároku žalobcu rozhodol takto:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti v sume 265,30 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 05. 06. 2015 do zaplattenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi zaostalú náhradu za stratu na zárobku pri invalidite za obdobie od 01. 12. 2019 do 31. 12. 2023 v sume 13 172,96 eura, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 3 824,71 eura od 10. 12. 2021 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 356,65 eura od 16. 01. 2022 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 02. 2022 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 03. 2022 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 04. 2022 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 05. 2022 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 06. 2022 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 07. 2022 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 08. 2022 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 09. 2022 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 10. 2022 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 11. 2022 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 12. 2022 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 01. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 400,13 eura od 16. 02. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 4100,13 eura od 16. 03. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 400,13 eura od 16. 04. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 400,13 eura od 16. 05. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 400,13 eura od 16. 06. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom

z omeškania ročne zo sumy 400,13 eura od 16. 07. 2023 do zaplata, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 400,13 eura od 16. 08. 2023 do zaplata, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 366,65 eura od 16. 09. 2023 do zaplata, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 365,65 eura od 16. 10. 2023 do zaplata, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 365,55 eura od 16. 11. 2023 do zaplata, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 366,55 eura od 16. 12. 2023 do zaplata, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 366,65 eura od 16. 01. 2024 do zaplata, to všetko do troch dní právoplatnosti rozsudku.

III. Žalovaný je povinný vyplácať žalobcovi náhradu za stratu na zárobku pri invalidite vo forme peňažného dôchodku v sume 366,65 eur mesačne, počnúc 01. 01. 2024 do budúca až do zmeny pomerov, vždy do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca.

IV. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietá.

V. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.“

1.1. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, § 446 OZ platného do 30. 11. 2019, § 447 OZ platného do 30. 11. 2019, § 446 OZ účinného od 01. 12. 2019, § 447 OZ účinného od 01. 12. 2019, § 853 a článkom 4 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 86, § 87, § 89 ods. 2 až 8 zák. č. 461/2023 Z. z. v znení účinnom do 29. 10. 2017, § 89 ods. 8, 9 zák. č. 461/2023 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2018 do 31. 12. 2023, opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 329/2013, č. 295/2014 a č. 283/2015, ust. § 89 ods. 8, 9 v znení účinnom od 01. 01. 2018 do 31. 12. 2023, ako aj v znení účinnom od 01. 01. 2024, ust. § 4 ods. 2, 15 ods. 1, § 8 ods. 1 zák. č. 381/2021 Z. z., § 517 ods. 1, 2 OZ a nariadením vlády č. 87/1995 - § 3, ako aj zisteným skutkovým stavom.

1.2. V súdnej veci nebolo sporné, že žalobca následkom dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 22. 04. 2014 k v katastri obce B., utrpel vážne zranenia, došlo k poškodeniu jeho zdravia. V čase dopravnej nehody bola zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla Peugeot 206, EČV: F., ktorým bola škoda spôsobená, poistená u žalovaného. Ďalej nebolo sporné, že žalobca bol v súvislosti s dopravnou nehodou práceneschopný po dobu 352 dní (22. 04. 2014 - 08. 04. 2015) a následne, počnúc dňom 09. 05. 2015 bol uznaný invalidným so vznikom nároku na invalidný dôchodok vyplácaný Sociálnou poisťovňou. Za prvých 10 dní pracovnej neschopnosti (obdobie od 22. 04. 2014 do 01. 05. 2014) vzniknutej v dôsledku dopravnej nehody žalobcu, mu jeho zamestnávateľ zaplatil sumu 94,56 eura. Hrubá mzda žalobcu v roku 2013 bola vo výške 7 263,60 eura, čomu zodpovedá priemerná mesačná mzda 605,30 eura. Z potvrdení Sociálnej poisťovne a vyjadrení žalobcu mal súd preukázané, že za rok 2015 žalobcovi vznikol nárok na invalidný dôchodok vo výške 269,30 eura mesačne, za rok 2019 vo výške 292,80 eura mesačne, za rok 2020 vo výške 301,30 eura mesačne, za rok 2021 vo výške 309,20 eura mesačne, za rok 2022 vo výške 313,30 eura mesačne, za 01-07/2023 vo výške 350,30 eura mesačne, za 08-12/2023 vo výške 387,50 eura. Tiež mal súd nesporne preukázané, že žalovaný žalobcovi pred podaním žaloby zaplatil titulom náhrady za straty na zárobku sumu vo výške 1 326,90 eura (oznámenie o poistnom plnení zo dňa 04. 06. 2015).

1.3. Žalobca v konaní sám navrhol zohľadniť jeho spoluzavinenie na vzniknutej škode v rozsahu 10%. Žalovaný rozsah spoluzavinenia žalobcu najp v tomto konaní namietal (žiadal zohľadniť spoluzavinenie žalobcu v rozsahu 25%), avšak v odvolaní voči prvému rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že mieru spoluviny žalobcu na spôsobenej škode v rozsahu 10% nepovažuje za spornú. Vzhľadom na vyjadrenia žalovaného, ale aj s poukazom na rozhodnutia, ktoré súd citoval v bodoch 51. - 54. predchádzajúceho rozsudku, v tejto veci súd rozsah zavinenia žalobcu na škode, ktorá mu vznikla, ustálil na 10%.

1.4. Spornými otázkami medzi stranami zostalo posúdenie aplikácie právnej úpravy Občianskeho zákonníka (§ 446 a § 447) účinnej od 01. 12. 2019 na posudzovaný nárok a posúdenie námietky premlčania.

1.5. Žalobca si v tomto konaní voči žalovanému uplatnil nárok na zaplata sumy vo výške 265,30 eura titulom straty na zárobku počas obdobia jeho práceneschopnosti od 22. 04. 2014 do 08. 04. 2015. Tento nárok si žalobca vyčíslil na sumu 1 779,08 eura, vychádzajúc z denného vymeriavacieho základu u zamestnávateľa EL - Industries s. r. o. vo výške 19,9002 eura (mzda žalobcu v predchádzajúcom období 7 263,60 eura/365 dní = 19,9002 eura/deň), poklesu schopnosti žalobcu vykonávať zárobkovú

činnosť v rozsahu 80%. Za 1. - 3. deň dočasnej PN žiadal priznať mu 55% denného vymeriavacieho základu (10,9451 x 3 dni = 32,835 eura) a za 4. - 354. deň 25% vymeriavacieho základu (4,975 x 351 dni = 1 756,24 eura). Žalobca si predmetný nárok vyčíslil podľa ust. § 446 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30. 11. 2019 a naň nadväzujúcimi ustanoveniami § 86, § 87 zákona č. 461/2003 Z. z. Žalobca v predmetnom vyčíslení žiadal priznať mu nárok za obdobie 354 dní. Po odpočítaní spoluviny žalobcu v rozsahu 10% a žalovaným poskytnutého plnenia vo výške 1 326,90 eura si nárok vypočítal na sumu vo výške 274,27 eura. V podaní zo dňa 07. 12. 2023, ktorým žalobca upravil petit žaloby, žalobca žiadal priznať mu sumu vo výške 265,30 eura. Výpočet, ktorý žalobca uviedol, nie je celkom správny, pretože v období od 22. 04. 2014 do 08. 04. 2015 bol žalobca práceneschopný 352 dní, a nie 354 dní. Žalobcovi preto súd priznal nárok na stratu na zárobku počas práceneschopnosti za obdobie od 22. 04. 2014 do 08. 04. 2015, t. j. 352 dní, a to v súlade s vyčíslením podľa žaloby, t. j. za prvých 3 dni práceneschopnosti v sume 10,9451 eura/deň, čo činí 32,835 eura (10,9451 eura x 3 dni = 32,835 eura) a za 4. - 352. deň práceneschopnosti v sume 4,975 eura/deň, čo činí 1 736,275 eura (4,975 eura x 349 dní = 1 736,275 eura). Spolu za obdobie od 22. 04. 2014 do 08. 04. 2015 ide o sumu 1 769,11 eura. Po zohľadnení spoluviny žalobcu v rozsahu 10% je nárok žalobcu vo výške 1 592,20 eura. Vzhľadom k tomu, že žalovaný žalobcovi poskytol plnenie v sume 1 326,90 eura, je zostávajúci nárok žalobcu v sume 265,30 eura, ktorú sumu súd žalobcovi priznal. Súd žalobcovi z tejto sumy priznal aj nárok na úroky z omeškania, počnúc dňom nasledujúcim po oznámení žalovaného o poistnom plnení zo dňa 04. 06. 2015. V predmetnom oznámení žalovaný žalobcu informoval, že jeho nárok uspokojí len v rozsahu sumy 1 326,90 eura, zohľadňujúc spoluvinu žalobcu na spôsobení škody v rozsahu 25%. Pokiaľ žalovaný nezaplatil žalobcovi náhradu za stratu na zárobku v celej sume 1 592,20 eura, ktorú súd vyhodnotil ako dôvodnú, so zaplatením jej zostávajúcej časti vo výške 265,30 eura je v omeškaní a je povinný zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania. Súd konštatuje, že žalobca si nárok na úroky z omeškania uplatnil v sadzbe 5% ročne, čo je v súlade s platnou právnou úpravou. Nárok žalobcu na náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti v sume 265,30 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 05. 06. 2015 do zaplatenia súd považoval za dôvodný, a preto v tejto časti žalobe vyhovel. Súd v tomto rozsudku už nerozhodoval o nároku žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 8,97 eura (rozdiel medzi sumou uplatnenou v žalobe 274,27 eura a teraz požadovanou sumou 265,30 eura), pretože o tejto už bolo rozhodnuté prvým rozsudkom a v tejto časti bola žaloba zamietnutá.

1.6. Žalobca sa v konaní ďalej domáhal zaplatenia zaostalej náhrady za stratu na zárobku pri invalidite za obdobie od 01. 12. 2019 do 31. 12. 2023, ktorú si vyčíslil v sume 13 172,96 eura. Pri výpočte tohto nároku žalobca vychádzal zo svojho priemerného mesačného zárobku u zamestnávateľa EL - Industries s. r.ao. vo výške 605,30 eura v roku 2013, ktorý každoročne upravoval (navyšoval) pri analogickom použití ust. § 89 ods. 8, 9 zákona č. 461/2003 Z. z. Žalovaný takýto postup namietal, uvádzajúc, že nemá oporu v žiadnom ustanovení platných právnych predpisov. Súd považuje za potrebné ozrejmiť, že prijatím zákona č. 394/2019 Z. z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, došlo s účinnosťou od 01. 12. 2019 k zmene ustanovení § 446 a § 447 Občianskeho zákonníka. Podľa právnej úpravy účinnej od 01. 12. 2019 sa náhrada straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite uhrádza peňažným dôchodkom vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom, ktorý poškodený dosahoval pred vznikom škody, a súčtom zárobku, ktorý poškodený dosahuje po skončení pracovnej neschopnosti a priznaného invalidného dôchodku vyplácaného poškodenému podľa osobitných predpisov. Určenie priemerného zárobku na účely výpočtu náhrady za straty na zárobku v zmysle ust. § 447 Občianskeho zákonníka sa javí ako problematické. V záujme priznania plného odškodnenia poškodenému je podľa názoru súdu nevyhnutné sumu priemerného zárobku, ktorý poškodený dosahoval pred vznikom škodovej udalosti, každoročne valorizovať. Nespochybniteľným faktom je, že hodnota peňazí sa v priebehu času mení. Euro v budúcnosti má v dôsledku inflácie v skutočnosti menšiu hodnotu ako euro dnes. Pokiaľ by súd vychádzal z doslovného znenia právnej úpravy ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka a náhradu za stratu na zárobku pri invalidite by naďalej vypočítaval z rozdielu medzi priemerným zárobkom, ktorý žalobca dosahoval pred vznikom škodovej udalosti (v tomto prípade ešte v roku 2013) a invalidným dôchodkom, postupom času, vzhľadom k predpokladanému zvyšovaniu invalidného dôchodku (pravidelná valorizácia), by sa výška tejto náhrady postupne znižovala a po dosiahnutí invalidného dôchodku v sume rovnajúcej sa priemernej mzde žalobcu pred vznikom škody, by sa rovnala sume nula eur. Toto podľa názoru súdu cieľom právnej úpravy rozhodne nebolo. Súd si je vedomý, že pri rozhodovaní je povinný na zistený skutkový stav aplikovať ustanovenia platných a účinných právnych predpisov. V praxi však nastávajú aj určité sociálne situácie, ktoré textom právnej normy pokryté nie sú (ide o tzv. medzery v zákone), pričom aj takéto situácie je potrebné vyriešiť a právne posúdiť. Ak určitá právna otázka nie je upravená v texte žiadneho právneho

predpisu, súd môže túto medzeru v zákone doriešiť aj za použitia analógie. Takýto postup je výslovne upravený v základných zásadách CSP (článok 4), analogické posudzovanie občianskoprávných vzťahov na základe ustanovení zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom a účelom im najbližšie pripúšťa aj ustanovenie § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podstatou analógie je rozhodnúť vec na základe obdoby (pripodobenia), identifikovať v právnom poriadku ustanovenia obsahom a účelom najbližšie, nájsť oporu pre rozhodnutie v najpodobnejšom právnom vzťahu alebo oporu v princípoch, ktorými je ovládaný právny poriadok. Pre lepšie pochopenie zmyslu právnej úpravy a odôvodnenie použitia analógie v prejednávanom spore súd pripomína, že k zmene ustanovení § 446 a § 447 Občianskeho zákonníka došlo po tom, ako Plénum Ústavného súdu Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí nálezom sp. zn. PL. ÚS 10/2016 rozhodlo o nesúlade § 446 s čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Podľa ústavného súdu „ústavno-právna podstata náhrady majetkovej ujmy ako dôsledku deliktuálneho správania vo sfére občianskeho práva podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky spočíva v požiadavke, aby znehodnotenie majetku spôsobené protiprávnym konaním zaviazovalo škodcu na také plnenie, ktoré bude viesť v maximálnej možnej miere k eliminácii negatívnych majetkových dôsledkov spôsobených poškodenému.“ Predmetný nález ústavného súdu viedol k novelizácii ustanovení § 446 a § 447 Občianskeho zákonníka, ktorých znenie je pre posúdenie tohto sporu podstatné. Z dôvodovej správy k týmto ustanoveniam vyplynulo, že nové ustanovenia opúšťajú pôvodnú, z hľadiska ochrany poškodeného nevyhovujúcu naviazanosť právnej úpravy kvantifikácie výšky náhrady straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti poškodeného na Zákon o sociálnom poistení a nahrádzajú túto úpravu takou, ktorá zohľadňuje rozsah skutočne utrpenej škody a jej spravodlivej náhrady. Z odôvodnenia citovaného nálezu ústavného súdu, ako aj z dôvodovej správy nepochybne vyplýva, že cieľom právnej úpravy má byť úplné odškodnenie poškodeného, ktorý má dostať náhradu v takej výške, aby mu náhrada čo najviac eliminovala straty, ktoré v dôsledku škodovej udalosti utrpel. Vzhľadom na stále meniacu sa hodnotu peňazí a infláciu, toto podľa názoru súdu nie je možné docieľiť inak ako valorizáciou priemernej mzdy žalobcu, z ktorej sa pri vyčíslení náhrady za straty na zárobku vychádza. Pretože táto valorizácia v žiadnom právnom predpise upravená nie je, je na tomto mieste podľa názoru súdu použitie analógie celkom žiaduce, dokonca nevyhnutné. Vzhľadom na absenciu ustanovení o zvyšovaní náhrady za stratu na zárobku v Občianskom zákonníku, či Zákonníku práce, považoval súd za logický postup, ktorý navrhol žalobca a sumu priemerného zárobku žalobcu zvyšoval o percento medziročného rastu spotrebiteľských cien vykázaného štatistickým úradom v zmysle návrhov žalobcu zo dňa 09. 05. 2022 a 07. 12. 2023.

1.7. Z potvrdenia zamestnávateľa žalobcu EL - Industries s. r. o. mal súd preukázané, že žalobca pred dopravnou nehodou v roku 2013 dosahoval priemerný mesačný zárobok v sume 605,30 eura (7 263,60 eura/12 = 605,30 eura). Žalobca z tohto priemerného zárobku za rok 2013 vychádzal pri vyčíslení priemerných zárobkov za ďalšie obdobia (kalendárne roky), ktoré analogicky navyšoval o percento medziročného rastu spotrebiteľských cien nasledovne: za rok 2014 o 2,3% na sumu 619,22 eura, za rok 2015 o 1,32% na sumu 627,40 eura, za rok 2016 o 0,46% na sumu 630,28 eura, za rok 2017 o 2% na sumu 642,89 eura, za rok 2018 o 2% na sumu 655,75 eura, za rok 2019 o 2,6% na sumu 672,79 eura, za rok 2020 o 2,5% na sumu 689,61 eura, za rok 2021 o 2,3% na sumu 705,48 eura, za rok 2022 o 1,6% na sumu 716,76 eura, za rok 2023 o 10,90% na sumu 794,89 eura. Pokiaľ ide o stanovenie percenta valorizácie, ako aj jednotlivé sumy strát na zárobku vypočítané žalobcom, žalovaný ich, čo do výpočtu, nespochybnil. Po odpočítaní invalidného dôchodku, ktorý bol žalobcovi vyplácaný zo Sociálnej poisťovne by žalobcovi vznikol nárok na stratu na zárobku za jednotlivé mesiace za rok 2019 v sume 379,99 eura ($672,79 - 292,80 = 379,99$), za rok 2020 v sume 388,31 eura ($689,61 - 301,30 = 388,31$), za rok 2021 v sume 396,28 eura ($705,48 - 309,20 = 396,28$), za rok 2022 v sume 403,46 eura ($716,76 - 313,30 = 403,46$), za mesiace 01-07/2023 v sume 444,59 eura ($794,89 - 350,30 = 444,59$) a za mesiace 08-12/2023 v sume 407,39 eura ($794,89 - 387,50 = 407,39$). Vzhľadom k tomu, že z dôvodu nepripútania sa žalobcu bezpečnostnými pásmi bolo potrebné zohľadniť jeho spoluzavinenie vzniknutej škody v rozsahu 10%, žalobcovi patrí náhrada za stratu na zárobku za mesiac december 2019 vo výške 341,99 eura, za mesiace január až december 2020 vo výške 4 193,76 eura ($349,48 \text{ eura} \times 12 = 4 193,76 \text{ eura}$), za mesiace január až december 2021 vo výške 4 279,80 eura ($356,65 \text{ eura} \times 12 = 4 279,80 \text{ eura}$), za mesiace január až december 2022 vo výške 4 357,44 eura ($363,12 \text{ eura} \times 12 = 4 357,44 \text{ eura}$), za mesiace január až júl 2023 vo výške 2 800,91 eura ($400,13 \text{ eura} \times 7 = 2 800,91 \text{ eura}$), za mesiace august až december 2023 vo výške 1 833,25 eura ($366,65 \text{ eura} \times 5 = 1 833,25 \text{ eura}$). Celkovo patrí žalobcovi náhrada za stratu na zárobku v období od 01. 12. 2019 do 31. 12. 2023 vo výške 17 807,15 eura ($341,99 \text{ eura} + 4 193,76 \text{ eura} + 4 279,80 \text{ eura} + 4 357,44 \text{ eura} + 2 800,91 \text{ eura} + 1 833,25 \text{ eura} = 17 807,15 \text{ eura}$). Vzhľadom k tomu, že žalobca si za toto obdobie uplatnil nárok na zaplatenie sumy 13 172,96 eura,

v súlade so zásadou ne ultra petitem mu súd nemohol priznať viac, ako žiadal a žalovaného zaviazal zaplatiť mu náhradu za stratu na zárobku pri invalidite za obdobie od 01. 12. 2019 do 31. 12. 2023 v súlade s petitom upraveným na základe podania žalobcu zo dňa 17. 12. 2023 v sume 13 172,96 eura.

1.8. Žalobca si v konaní uplatnil aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Tieto žiadal priznať v sadzbe 5% ročne zo sumy 3 824,71 eura od 10. 12. 2021 do zaplatenia a ďalej žiadal priznať mu úroky z omeškania z jednotlivých súm náhrad za stratu na zárobku, vždy počnúc 16. dňom mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý si žalobca ten-ktorý nárok na náhradu za stratu zárobku uplatnil. K nároku žalobcu na úroky z omeškania súd uvádza, že zo žiadneho z ustanovení Občianskeho zákonníka, či zákona č. 461/2003 Z. z. nevyplýva, dokedy je osoba povinná nároky za stratu na zárobku uspokojiť. V súlade s ustanovením § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Podľa názoru súdu v posudzovanom prípade splatnosť záväzku žalovaného nastala prvý deň po tom, čo bol žalovaný vyzvaný na plnenie už existujúceho nároku. Žalobca preukázal, že podaním zo dňa 26. 11. 2021 žalovaného vyzval na zaplatenie náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 09. 04. 2015 do 30. 11. 2021. Žalovanému bolo toto podanie doručené dňa 09. 12. 2021, a pokiaľ žalovaný požadovaný nárok nezaplatil, dňom nasledujúcim, teda 10. 12. 2021 sa dostal do omeškania a je povinný žalobcovi zaplatiť úroky z omeškania. Pretože o nároku žalobcu na náhradu za stratu na zárobku vzniknutú do 30. 11. 2019 už bolo právoplatne rozhodnuté a zároveň bolo rozhodnuté o náhrade úrokov z omeškania k týmto nárokom, súd sa ďalej zaoberal dôvodnosťou nároku žalobcu na úroky z omeškania zo zostávajúcej sumy náhrad za stratu na zárobku. K 10. 12. 2021 bol žalovaný v omeškaní s úhradou náhrad za straty na zárobku vzniknutú do 30. 10. 2021, čo okrem už priznaných nárokov predstavovalo minimálne nárok za 12/2019 a nároky za 01-12/2020 a 01-10/2021. Súdu nie je zrejmé, prečo žalobca žiadal priznať mu úroky z omeškania, počnúc omeškaním od 10. 12. 2021 práve zo sumy 3 824,71 eura, keď podľa názoru súd bol žalobca k 10. 12. 2021 v omeškaní s oveľa väčšími nezaplatenými nárokmi na zaostalú náhradu za stratu na zárobku. Pripomínajúc opäť zásadu ne ultra petitem súd žalobcovi priznal nárok na úroky z omeškania zo sumy 3 824,71 eura od 10. 12. 2021 do zaplatenia a ďalej z jednotlivých súm nároku za stratu na zárobku, tak ako si ich žalobca uplatnil. Súd aj v tejto časti uvádza, že žalobca si nárok na úroky z omeškania uplatnil v súlade so sadzbou stanovenou Nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na ďalšie úroky z omeškania za náhradu za stratu na zárobku za mesiace december 2021 až december 2023, je z podaní žalobcu v tomto konaní zrejmé, že sa voči žalovanému domáhal, aby mu peňažnú náhradu za stratu na zárobku vyplácal mesačne pozadu, vždy do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Keďže tento nárok považoval súd v celom rozsahu za dôvodný, pričom mal zároveň preukázané, že žalovaný tieto nároky neuspokojil, dostával sa s ich úhradou dňom nasledujúcim po 15. dni nasledujúceho kalendárneho mesiaca, t. j. 16. deň nasledujúceho kalendárneho mesiaca do omeškania a je povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania. Vzhľadom na uvedené, súd žalobcovi priznal nárok na úroky z omeškania v zákonnej sadzbe 5% ročne jednotlivých súm náhrad za stratu na zárobku, počnúc 16. dňom nasledujúceho kalendárneho mesiaca do zaplatenia.

1.9. Žalobca sa v tomto konaní domáhal, aby súd žalovaného zaviazal vyplácať mu náhradu za stratu na zárobku pri invalidite vo forme peňažného dôchodku mesačne v sume 366,65 eura, počnúc od 01. 01. 2024 do budúca, vždy do 15. dňa nasledujúceho mesiaca s 5% úrokom z omeškania ročne z každej mesačnej dávky od 16. dňa do zaplatenia, až do zmeny pomerov. Vzhľadom na vyššie uvedené, odôvodnenie, v zmysle ktorého súd považoval nárok žalobcu na zaplatenie náhrady za stratu na zárobku za dôvodný, tak ako si ho žalobca vyčíslil, považuje za rovnako dôvodné, aby bol žalovaný zaviazaný aj do budúca platiť žalobcovi náhradu za stratu na zárobku. Žalobcovi bol doposiaľ priznaný nárok na náhradu za stratu na zárobku do 31. 12. 2023 a je dôvodné priznať mu aj ďalšie nároky, počnúc dňom 01. 01. 2024. Súd pri vyčíslení priemerného zárobku žalobcu za ďalšie obdobia (po roku 2013) vychádzal z výpočtu predloženého žalobcom (podanie zo dňa 26. 11. 2021 a podanie zo dňa 07. 12. 2023), ktoré žalovaný, čo do výpočtu nespochybnil. K valorizácii úrazovej renty za rok 2016 o 0,46%, za rok 2017 o 2%, za rok 2018 o 2%, za rok 2019 o 2,6%, za rok 2020 o 2,5% a za rok 2021 o 2,3% vo vyjadrení zo dňa 31. 01. 2022 dokonca výslovne uviedol, že stanovenie percenta valorizácie renty nenamieta. Po zohľadnení zavinenia žalobcu v rozsahu 10% súd žalovaného zaviazal vyplácať žalobcovi náhradu za stratu na zárobku pri invalidite mesačne v sume 366,65 eura, počnúc dňom 01. 01. 2024. Žalovaný je povinný náhradu za stratu na zárobku žalobcovi vyplácať do zmeny pomerov na strane žalobcu, ktorou zmenou pomerov je napr. dosiahnutie dôchodkového veku žalobcu, prípadne iná skutočnosť, na základe ktorej by ďalšie vyplácanie tohto nároku žalobcovi nebolo spravodlivé. Žalobca žiadal priznať mu do

budúcna aj úroky z omeškania vo výške 5% ročne z každej mesačnej dávky od 16. dňa mesiaca do zaplattenia. Nárok žalobcu na zaplattenie úrokov z omeškania „do budúcna“ súd zamietol. Takýto nárok považuje súd za neurčitý, keď nie je možné v čase vyhlásenia tohto rozsudku s istotou určiť, s ktorými platbami a v akej výške bude žalovaný v omeškaní. Tento nárok žalobcovi nie je možné priznať, preto súd žalobu v tejto časti zamietol.

1.10. Žalovaný v tomto konaní vzniesol námietku premlčania. Na pojednávaní dňa 31. 01. 2024 právny zástupca žalovaného upresnil, že netrvá na námietke premlčania vo vzťahu k nárokom na náhradu straty na zárobku do 30. 11. 2021. Naďalej namietal premlčanie nároku straty na zárobku od 01. 12. 2021 do budúcna nad rozsah pôvodne uplatnenej výšky 356,65 eura mesačne, ako aj nárokov uplatnených podaniami zo dňa 09. 05. 2022 a 07. 12. 2023. Z podania žalobcu zo dňa 09. 05. 2022 vyplýva, že žalobca ním žiadal priznať mu do budúcna, počnúc dňom 01. 12. 2021 náhradu za stratu na zárobku pri invalidite vo forme mesačného dôchodku v sume 363,12 eura. Súd o zmene petitu žaloby v takomto znení nerozhodoval, čo bolo aj dôvodom zrušenia prvého rozsudku súdu prvej inštancie. V podaní zo dňa 17. 12. 2023 žalobca žiadal priznať mu za mesiac december 2021 náhradu za stratu na zárobku v sume 356,65 eura, čo je rovnaká suma, akú žiadal aj v podaní zo dňa 26. 11. 2021. Zmenu žaloby na základe podania žalobcu zo dňa 26. 11. 2021 súd uznesením č. k. 15C/537/2015-70 zo dňa 08. 12. 2021 pripustil. Len pre úplnosť súd uvádza, že nároky, ktoré si žalobca uplatnil na základe podania zo dňa 26. 11. 2021, pripustené uznesením podľa predchádzajúcej vety, nepovažoval za premlčané. Žalobca sa voči žalovanému dožadoval zaplattenia vyššej sumy oproti nároku uvedenému v podanej žalobe z dôvodu zmeny právnej úpravy. Podľa názoru súdu si žalobca nemohol uplatniť nárok na zaplattenie náhrady za stratu na zárobku vo vyššej sume skôr, ako nadobudla účinnosť novela Občianskeho zákonníka (zákon č. 394/2019 Z. z.), teda skôr ako 01. 12. 2019 a uvedeným dňom začala žalobcovi plynúť aj premlčacia doba pre uplatnenie nároku na zaplattenie vyššej sumy náhrady za stratu na zárobku oproti tej, ktorú si už uplatnil v podanej žalobe. Zmenu žaloby žalobca navrhol podaním zo dňa 26. 11. 2021, čo je skôr ako pred uplynutím dvojročnej subjektívnej premlčacej doby (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka), nárok žalobcu uplatnený podaním zo dňa 26. 11. 2019 preto premlčaný nie je. Podľa podania zo dňa 07. 12. 2023 žalobca žiadal priznať mu za december 2021 sumu 356,65 eura, čo je rovnaká suma, akú žiadal aj v podaní zo dňa 26. 11. 2021. Tento nárok nie je premlčaný, keďže žalobca si ho uplatnil už 26. 11. 2021. Počnúc mesiacom január 2022 žalobca požadoval vyplácanie náhrady za stratu na zárobku pri invalidite vo forme mesačného dôchodku v sume 363,12 eura. Vyplácanie sumy vo výške 363,12 eura za každý mesiac žalobca žiadal už v podaní zo dňa 09. 05. 2022, hoci v tomto podaní zrejme z dôvodu chyby v písaní uviedol, že túto sumu žiada už počnúc mesiacom december. Platenia náhrady za stratu na zárobku pri invalidite vo forme mesačného dôchodku v sume 363,12 eura, počnúc mesiacom január 2022, v sume 400,13 eura, počnúc mesiacom január 2023 do júla 2023 a v sume 366,65 eura, počnúc mesiacom august 2023 do decembra 2023 a rovnako v sume 366,65 eura od 01. 01. 2024 do budúcna sa žalobca domáhal v podaní zo dňa 17. 12. 2023. Tieto nároky nemôžu byť premlčané, keďže žalobca si ich uplatnil v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Námietku premlčania súd vyhodnotil ako nedôvodnú v celom rozsahu.

1.11. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 odsek 1 a § 256 ods. 1 CSP a žalobcu považoval za procesne úspešného v tomto konaní, keď mu nebola priznaná len minimálna časť nároku, a to v časti úrokov z omeškania, priznal mu nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote (s výnimkou výroku IV. – zamietajúcej časti) odvolaním žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd rozhodne vo veci meritórne v intenciách podaného odvolania.

2.1. Dôvodil tým, že v danom prípade nie je sporné, že došlo k poškodeniu zdravia žalobcu pri dopravnej nehode zavinenej poisťencom žalovaného dňa 22. 04. 2014 a vozidlo bolo v čase dopravnej nehody poisťené v zmysle zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a pre účely odvolania žalovaný uviedol, že nie je sporná miera spoluzavinenia žalobcu 10%. Má však za to, že súd prvej inštancie vo vyhovujúcej časti vec nesprávne právne posúdil a zároveň rozsudok trpí vadou arbitrárnosti, zmätočnosti a nepreskúmateľnosti.

2.2. V prvom rade namietal, že nie je zrejmé, ako sa súd prvej inštancie procesne vysporiadal s podaním žalobcu zo dňa 09. 05. 2022 a v kontexte v nadväznosti na žalobu zmenou žaloby zo dňa 26. 11. 2021,

ako aj ďalšou zmenou žaloby zo dňa 07. 12. 2023. Má za to, že zmenou žaloby 2 došlo k ďalšiemu rozšíreniu nárokov, a to na sumu 366,65 eura mesačne do budúca. Má za to, že v časti nad sumu renty do budúca pripustenú po zmene žaloby (t. j. nad sumu 356,65 eura) je nárok žalobcu premlčaný. Práve z dôvodu, že k zmene právnej úpravy došlo až odo dňa 01. 12. 2019, žalovaný netrval na námietke premlčania v časti nárokov žalobcu do dátumu 31. 11. 2021/01. 12. 2021 (subjektívna premlčacia doba). Následne však došlo k rozšíreniu nároku žalobcu zmenou žaloby 2, a to podaním zo dňa 07. 12. 2023 (t. j. viac ako 4 roky od zmeny právnej úpravy), tieto nároky v rozsahu nad skôr (a včas) uplatnený nárok vo výške 356,65 eura mesačne, t. j. vo výške 10 eur mesačne, sú premlčané.

2.3. Ďalej namietal arbitrárnosť, zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Výpočty straty na zárobku, vrátane valorizácie, uvádzané žalobcom, a to akceptované súdom za obdobie po 30. 11. 2019 (t. j. od 01. 12. 2019) nemajú žiadnu oporu v právnom poriadku, a preto je rozhodnutie nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie v rozpore s § 220 ods. 3 CSP sa relevantným spôsobom nevysporiadal s jeho námietkou o stanovení priemerného zárobku podľa § 447 OZ v znení účinnom od 01. 12. 2019, kde podľa jeho názoru by sa tento mal stanovovať práve v zmysle § 134 Zákonníka práce, ktorý ako jediný analogický narába s pojmom „priemerný zárobok“ a stanovuje aj spôsob jeho určenia. Súd prvej inštancie sa s uvedenou námietkou opäť relevantne opomenul vypořadať. Súd prvej inštancie Zákonník práce mohol, a podľa jeho názoru aj mal, na vec aplikovať. Bez ďalšieho si pre účely stanovenia priemerného zárobku aj v čase po 30. 11. 2019 si potom súd prvej inštancie len osvojil tvrdenia žalobcu, že tento mal byť, a to bez akejkoľvek opory v zákone, založený na priemernom mesačnom zárobku žalobcu za celý rok 2013 ako roku predchádzajúceho dopravnej nehode podľa úpravy platnej len do 30. 11. 2019. Takýmto postupom došlo zo strany súdu prvej inštancie k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a k zaťaženiu rozsudku jeho nepreskúmateľnosťou a arbitrárnosťou. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za arbitrárny aj v časti priznanej náhrady trov konania, nakoľko v predchádzajúcom odvolacom konaní bol žalovaný plne úspešný, keďže sa rozhodovalo iba o jeho odvolaní.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadril tak, že pokiaľ žalovaný namietal jednotlivé zmeny žaloby, má za to, že v zmysle čl. 11 ods. 1 CSP je potrebné, aby sa úkony strán sporu posudzovali s prihliadnutím na ich obsah. Z jeho podania zo dňa 26. 11. 2021, aj z jeho obsahu, je zrejmé, že toto sa vzťahuje len k nároku žalobcu na náhradu za stratu zárobku pri invalidite. Skutočnosť, že v závere tohto podania nie je v návrhu na rozhodnutie uvedený výrok týkajúci sa nároku na náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti, nie je možné vyvodiť, že v tejto časti žalobca zobral žalobu späť. Z uvedeného podania je možné vyvodiť iba to, že žalobca zobral žalobu späť ohľadne nároku na náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti.

3.1. Rovnako, pokiaľ ide o zmeny žaloby vo vzťahu k nároku na náhradu za stratu na zárobku pri invalidite do budúca, tu si uplatňoval mesačné dávky, a zmeny tejto výšky v jednotlivých podaniach sú spôsobené tým, že tento nárok si postupne vyčísľoval vždy k inému dátumu. Pri výpočte bolo potrebné zohľadniť postupnú úpravu a zmenu priemerného zárobku žalobcu, ktorý by - nebyť jeho poškodenia zdravia - inak dosahoval. Súd prvej inštancie nijakým spôsobom nepochybil, pretože uznesením po pripustení zmeny žaloby rozhodol o poslednej úprave žalovaných nárokov, ktoré žalobca v konečnom dôsledku pred vyhlásením rozsudku považoval a procesným postupom tak súd ustálil predmet konania, o ktorom následne rozhodol. Tento postup je plne v súlade s ust. § 142 CSP.

3.2. Predmetom konania je okrem iného aj náhrada za stratu na zárobku pri invalidite podľa § 447 OZ v znení účinnom od 01. 12. 2019. Základnou zásadou platnej právnej úpravy občiansko-právneho inštitútu náhrady škody je zásada plnej (úplnej) náhrady škody. Materiálna ochrana zákonnosti môže byť naplnená len vtedy, ak bude právna norma upravujúca náhradu škody interpretovaná takým spôsobom, ktorý zabezpečí úplnú náhradu všetkej ujmy, ktorá poškodenému vznikla. V konaní navrhol prihliadnúť na tú skutočnosť, že v súčasnosti by mal pri bežnom chode vecí diametrálne odlišný zárobok, ako tomu bolo pred 10 rokmi, v roku 2014. S prihliadnutím aj na údaje Štatistického úradu SR o priemernej mesačnej mzde je zrejmé a pravdepodobné, že v súčasnosti by dosahoval zárobok v úplne inej výške, ako to bolo v roku 2014. Poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR, z ktorej vyplýva, že nie je možné tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalizmus, ale je potrebné hľadať účel zákona, jeho históriu a systematickú súvislosť.

3.3. Právna úprava spôsobu určenia výšky náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite, zakotvená v § 447 OZ, účinná od 01. 12. 2019, sa v podstate vrátila k úprave platnej pred 01. 08. 2004, kedy platil identický mechanizmus určenia výšky straty na zárobku určený ako rozdiel medzi priemerným zárobkom pred vznikom škody a poberaným invalidným dôchodkom. V období pred 01. 08. 2004 pritom jednotlivými nariadeniami vlády dochádzalo k úprave výšky priemerného zárobku rozhodného pre účely výpočtu náhrady za stratu na zárobku, kedy sa výšky priemerného zárobku pravidelne valorizovali. V tejto súvislosti poukázal aj na dôvodovú správu k zákonu č. 394/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb., kde bolo s účinnosťou od 01. 12. 2019 zmenené ustanovenie § 447, z ktorého jednoznačne vyplýva, že cieľom a motívom tejto zmeny bolo zvýšiť právnu ochranu poškodeného, ktorému vznikla škoda spočívajúca v stratenom zárobku. Podnetom na zmenu právnej úpravy bolo vydanie nálezu Ústavného súdu SR č. k. PL.ÚS 10/2016-53 z 10. 10. 2018, ktorým bol vyslovený nesúlad ust. § 446 OZ s článkom 12 ods. 1 a § čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Ak má byť poškodenému reálne poskytnutá náhrada skutočnej straty na zárobku, nie je možné bez prihliadnutia na zvyšovanie mzdovej úrovne v podmienkach hospodárstva Slovenskej republiky prihliadať na túto nespornú skutočnosť zvyšovania mzdovej úrovne.

3.4. Považuje za plne dôvodné analogické použitie právnych predpisov, ktoré upravujú rovnako vo svojej podstate náhradu za poberaný zárobok, aby bol v primeranej miere zohľadnený rast mzdovej úrovne v priebehu plynutia času. Jedine tak môže právna úprava nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite spĺňať základnú zásadu inštitútu náhrady škody, ktorou je zásada plnej (úplnej) náhrady škody. Poukázal napokon na princíp analógie zákona, že v právnej praxi nie je ničím nový a býva bežne uplatňované a má slúžiť ako metodický nástroj na uzavretie medzier zákona. Nevidí preto žiadny racionálny dôvod v tom, aby sa obdobné princípy nemali uplatňovať teraz po novele § 447 OZ. Opakovane zdôraznil, že tak dochádza len k naplneniu zásady občiansko-právneho inštitútu náhrady škody, ktorou je zásada plnej (úplnej, či celej) náhrady škody. Ak teda je možné spravodlivo uvažovať o tom, že žalobca by bol pri zachovaní bežného chodu veci dosiahol minimálny zárobok, ako to vyčíslil v podanej žalobe, nakoľko ide o zvyšovanie nižšej úrovne ako zvyšovanie reálne dochádzalo podľa oficiálnych údajov Štatistického úradu SR o raste priemernej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou stranou, v neprospech ktorej bol rozsudok vydaný (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa a po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 odsek 1 CSP) s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré však nezistil, viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Predmetom prieskumu odvolacieho konania bol rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol v zmysle naposledy pripustenej zmeny žaloby, a to uznesením zo dňa 18. 12. 2023 č. k. 15C/537/2015-219 nasledovne: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti v sume 265,30 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 05. 06. 2015 do zaplataenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (l.). Ďalej zaostalostnú náhradu za stratu na zárobku pri invalidite za obdobie od 01. 12. 2019 do 31. 12. 2023 v sume 13 172,96 eura spolu s úrokom z omeškania: s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 3 824,71 eura od 10. 12. 2021 do zaplataenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 356,65 eura od 16. 01. 2022 do zaplataenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 02. 2022 do zaplataenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 03. 2022 do zaplataenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 04. 2022 do zaplataenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 05. 2022 do zaplataenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 06. 2022 do zaplataenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 07. 2022 do zaplataenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 08. 2022 do zaplataenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 09. 2022 do zaplataenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 10. 2022 do zaplataenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 11. 2022 do zaplataenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 12. 2022 do zaplataenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 363,12 eura od 16. 01. 2023 do zaplataenia,

s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 400,13 eura od 16. 02. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 4100,13 eura od 16. 03. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 400,13 eura od 16. 04. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 400,13 eura od 16. 05. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 400,13 eura od 16. 06. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 400,13 eura od 16. 07. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 400,13 eura od 16. 08. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 366,65 eura od 16. 09. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 366,65 eura od 16. 10. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 366,65 eura od 16. 11. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 366,65 eura od 16. 12. 2023 do zaplattenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 366,65 eura od 16. 01. 2024 do zaplattenia, to všetko do troch dní právoplatnosti rozsudku (II.). Posledným výrokom bol žalovaný zaviazaný vyplácať žalobcovi náhradu za stratu na zárobku pri invalidite vo forme peňažného dôchodku v sume 366,65 eura mesačne, počnúc od 01. 01. 2024 do budúca až do zmeny pomerov, vždy do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca (III.). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (IV.).

6. Žalovaný napadol v zákonnej lehote odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcich výrokoch, keď namietal nesprávne právne posúdenie, a zároveň namietal, že rozsudok trpí arbitrárnosťou, zmätočnosťou a nepreskúmateľnosťou. Namietal zároveň nesprávne vysporiadanie sa s podaním žalobcu zo dňa 09. 05. 2022 v kontexte na žalobu a zmenu žaloby zo dňa 26. 11. 2021, ako aj ďalšiu zmenu žaloby zo dňa 07. 12. 2023. Ďalej namietal premlčanie nároku v rozsahu na skôr a včas uplatnený nárok vo výške 356,65 eura mesačne, keď vo výške 10 eur mesačne sú žalované nároky premlčané. Ďalej pri výpočte straty na zárobku, vrátane valorizácie, za obdobie po 30. 11. 2019 namietal nesprávne právne posúdenie, keď podľa jeho názoru súd mal tento nárok posúdiť v zmysle § 134 Zákonníka práce, ktorý ako jediný narába s pojmom „priemerný zárobok“ a stanovuje spôsob jeho určenia.

7. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že žalovaný napadol rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých vyhovujúcich výrokoch, vrátane výroku I., avšak vo vzťahu k nároku na náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti (§ 446 OZ), ktoré súd priznal žalobcovi v sume 265,30 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 05. 06. 2015 do zaplattenia, neuviedol k tomuto nároku žiadnu odvolaciu argumentáciu (nenamietal ani splnenie predpokladov pre nepriznanie nároku), čím uvedeným postupom žalovaný prakticky znemožnil prieskum rozsudku v napadnutom výroku I., preto odvolaciemu súdu nezostalo nič iné, ako napadnutý vyhovujúci výrok I., ktorým bola priznaná žalobcovi náhrada za stratu na zárobku počas práceneschopnosti v sume 265,30 eura s príslušenstvom, ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP potvrdiť.

8. V ďalších vyhovujúcich výrokoch napadnutého rozsudku odvolací súd uskutočnil prieskum v medziach a v rozsahu podaného odvolania a konštatuje, že preberá ohľadom nároku na zaplattenie zaostalostnej náhrady za stratu na zárobku pri invalidite za obdobie od 01. 12. 2019 do 31. 12. 2023, ako aj vo vyhovujúcom výroku týkajúcom sa náhrady za stratu na zárobku pri invalidite vo forme peňažného dôchodku, počnúc od 01. 01. 2024 do budúca, zistený skutkový stav súdom prvej inštancie. Súdom prvej inštancie vykonané dokazovanie v potrebnom rozsahu na rozhodnutie v danej veci, výsledky vykonaného dokazovania správne aj vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a preto odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie o dôvodnosti a včasnosti uplatnených nárokov. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mohol od záverov súdu prvej inštancie odchýliť. V napadnutom rozsahu a samotné odvolanie žalovaného neuvádza žiadne nové podstatné skutkové právne argumenty, než tie, ktoré boli uplatnené pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie aj primárne vysporiadal. Odvolací súd sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožňuje a k veci považuje za potrebné dodať nasledovné:

9. Žalovaný ako prvoradá odvolací dôvod namietal arbitrárnosť, zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcich výrokoch, ako aj nesprávne vysporiadanie sa s viacerými zmenami žalôb.

10. Odvolací súd k odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/ CSP uvádza, že tento dopadá na akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Jedná sa

teda o vadu v procesnom postupe súdu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia, nie o vadu samotného rozhodnutia. Žalovaný k tomuto odvolaciemu dôvodu namietal nesprávny postup súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o zmeny žaloby, ktoré žalobca urobil podaním zo dňa 09. 05. 2022, zo dňa 26. 11. 2021, ako aj ďalšou zmenou žaloby zo dňa 07. 12. 2023.

10.1. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca viackrát zmenil žalobný návrh, o ktorých rozhodoval súd prvej inštancie, pričom prvým rozsudkom zo dňa 15. júna 2022 č. k. 15C/537/2015-133 došlo v časti o zaplatenie sumy 1 412,15 eura s príslušným úrokom z omeškania k zastaveniu konania, ďalej uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. septembra 2023 č. k. 9Co/108/2022-188 došlo vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi zaostalú náhradu za stratu na zárobku pri invalidite za obdobie od 09. 04. 2015 do 30. 11. 2019 spolu v sume 11 108,19 eura a úrok z omeškania zo sumy 11 108,19 eura vo výške 5% ročne od 10. 12. 2021 do zaplatenia, k zastaveniu konania a v ďalších výrokoch týkajúcich sa zvyšnej náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti, ako aj zaostalostnej náhrady za stratu na zárobku pri invalidite za obdobie od 01. 12. 2019, ktoré v priebehu konania žalobca kapitalizoval k určitému dátumu, ako aj vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť náhradu za stratu na zárobku vo forme peňažného dôchodku do budúcnosti, došlo k zrušeniu predchádzajúceho rozsudku súdu prvej inštancie a odvolací súd uložil súdu prvej inštancie z dôvodu viacerých zmien žalovaných nárokov jasne stanoviť predmet konania, resp. žalobcovi bola uložená povinnosť upresniť svoj žalobný návrh (po zastavení konania v určitých nárokoch a späťvzatia odvolania v časti vyhovujúceho výroku), aby bolo jednoznačné, čo je predmetom ďalšieho konania, a o takto zmenenom návrhu bude povinnosťou súdu prvej inštancie aj rozhodnúť. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca v zmysle usmernenia odvolacieho súdu podaním zo dňa 07. 12. 2023 upravil svoj žalobný návrh, o ktorom rozhodol súd prvej inštancie uznesením zo dňa 18. 12. 2023 č. k. 15C/537/2015-219 a pripustil zmenu žaloby tak, ako ju navrhol žalobca vo svojom podaní zo dňa 07. 12. 2023, pričom uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04. 01. 2024. Takto bol jasne stanovený predmet ďalšieho konania, o ktorom rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom. Uvedený postup považuje odvolací súd za súladný s ust. § 139 a nasl. CSP. Nejde o postup, ktorý by mal za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto v takejto odvolacej námietke odvolací súd ani nevzhladol odvolací dôvod, ktorý by mohol založiť konštatovanie odvolacieho súdu o pochybení súdu prvej inštancie.

11. V odvolaní žalovaný ďalej namietal arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Dôvodil tým, že súd prvej inštancie sa podľa neho v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s jeho argumentáciou, vec nesprávne právne posúdil. Namietal najmä, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal s jeho námietkou, že pri stanovení priemerného zárobku podľa § 447 OZ v znení účinnom od 01. 12. 2019 je potrebné tento stanoviť v zmysle § 134 Zákonníka práce.

12. Porušenie práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia je obsahom práva na spravodlivý proces, porušenie ktorého môže byť odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, preto odvolací súd, posudzujúc odvolanie žalovaného aj podľa obsahu, sa zaoberal tým, či bol naplnený odvolací dôvod, a či teda rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňalo kritériá uvedené v § 220 ods. 2 CSP.

12.1. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj jeho odôvodnenia, konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 odsek 2 CSP. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia podrobne uviedol právne posúdenie veci, skutočností, ktoré považoval za preukázané a zároveň konštatoval aj, ktoré skutočnosti považoval za nesporné, v odôvodnení správne a v dostatočnom rozsahu uviedol zistený skutkový stav, stanoviská procesných strán a vec správne podľa správnych a príslušných právnych predpisov aj aplikoval na prejednávaný spor a vyvodil z neho správne právne závery. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho námietkou o aplikácii ust. § 134 Zákonníka práce pri stanovení priemerného zárobku podľa § 447 OZ, odvolací súd s uvedenou námietkou poukazuje na bod 59. napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie podrobne zaoberá výpočtom nároku zaostalostnej náhrady za stratu na zárobku pri invalidite za obdobie od 01. 12. 2019 do 31. 12. 2023, keď vychádzal z priemerného mesačného zárobku žalobcu u posledného zamestnávateľa EL-Industries, s. r. o. v roku 2013 a analogicky vychádzal z ust. 89 odsek 8, 9 zákona č. 461/2003 Z. z. Za použitia analógie na vec aplikoval obdobnú právnu úpravu, pričom pre lepšie pochopenie zmyslu právnej úpravy a odôvodnenie použitia analógie súd pripomenul, že k zmene ustanovení § 446 a § 447 OZ došlo po tom, čo plénum Ústavného súdu SR svojím nálezom sp. zn. PL.ÚS 10/2016 rozhodlo o nesúlade § 446 s článkom 12 ods. 1 a článkom 20 ods. 1 Ústavy SR. Predmetný nález Ústavného súdu viedol potom

aj k novelizácii ustanovení § 446 a § 447 OZ. Z nálezu ÚS vyplynulo, že cieľom právnej úpravy má byť také odškodnenie poškodeného, ktorý má dostať náhradu v takej výške, aby jeho náhrada čo najviac eliminovala straty, ktoré v dôsledku škodovej udalosti utrpel.

12.2. Pokiaľ žalovaný bol toho názoru, že pri posudzovaní nároku za stratu na zárobku pri invalidite poškodeného je potrebné aplikovať ustanovenia Zákonníka práce pri výpočte priemerného zárobku žalobcu, treba mať za to, že takýto názor nie je správny. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca v dôsledku poškodenia zdravia pri dopravnej nehode, a to protiprávnym konaním iného, utrpel škodu, nie však v súvislosti s pracovným úrazom alebo v súvislosti s chorobou z povolania. Odvolací súd nesúhlasí so žalovaným, ktorý sa domáhal aplikácie ust. § 134 Zákonníka práce, pretože aplikácia tohto ustanovenia bola možná len pri náhrade škody podľa pracovno-právnych predpisov, a nie v iných prípadoch. V danom prípade je nepochybné, že žalobca sa svojho nároku domáhal titulom občiansko-právnej zodpovednosti za škodu (obdobný záver vyplynul aj z rozhodnutia NS SR 4Cdo 64/2023 zo dňa 26. 09. 2024). Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd námietku žalovaného o potrebe aplikácie § 134 Zákonníka práce na danú vec po 30. 11. 2019 považuje za nesprávnu a tento odvolací dôvod považuje za nedôvodný.

13. Za nedôvodné považoval odvolací súd aj ďalšie námietky žalovaného o nepreskúmateľnosti a nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie sa vo svojom odôvodnení dostatočne a podrobne vyporiadal so všetkými právnymi a skutkovo relevantnými dôkazmi, ako aj so špecifickými námietkami žalovaného. V tejto súvislosti je potrebné len dodať, že za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), ani práva na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I.ÚS 50/04).

14. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že zmenou žaloby č. 2 došlo k ďalšiemu rozšíreniu nárokov, a to na sumu 366,65 eura mesačne do budúca. Pre prípad, že by súd mal za to, že došlo k pripusteniu zmeny žaloby nad sumu 356,65 eura, má za to, že nárok je premlčaný, a to z dôvodu, že k zmene právnej úpravy došlo dňa 01. 12. 2019, netrval na námietke premlčania nárokov v časti nárokov žalobcu do dátumu 31. 11. 2021/01. 12. 2021 (subjektívna premlčacia doba). Nakoľko však došlo k rozšíreniu nárokov zmenou žaloby č. 2, a to podaním zo dňa 07. 12. 2023, t. j. až viac ako 4 roky od zmeny právnej úpravy, tieto nároky v rozsahu nad skôr a včas uplatnený nárok vo výške 356,56 eura mesačne, t. j. vo výške 10 eur mesačne, má za to, že sú premlčané.

15. Podľa § 446 Občianskeho zákonníka, náhrada straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného sa uhrádza peňažným dôchodkom vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom poškodeného, ktorý dosahoval pred vznikom škody a náhradou, ktorá bola poškodenému vyplatená v dôsledku choroby alebo úrazu podľa osobitných predpisov.

16. Podľa § 100 odsek 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 - § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

17. Podľa § 106 odsek 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, v ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

18. Premlčanie je kvalifikované plynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom príslušného

orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva.

19. Jednotlivé nároky na náhradu škody na zdraví sú samostatnými nárokmi (strata na zárobku po dobu pracovnej neschopnosti, strata na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, nárok na bolestné, nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia a nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov na liečenie poškodeného), pri ktorých plyní vlastná premlčacia doba v trvaní dva roky. Otázka premlčania práva na náhradu za stratu na zárobku, ku ktorej došlo pri poškodení zdravia (§ 446 OZ) sa posudzuje podľa ust. § 106 OZ v spojení s § 100 ods. 1 OZ. Začiatok jej plynutia je stanovený okamihom, kedy sa poškodený dozvie o škode a zodpovednej osobe. Ide o tzv. subjektívnu premlčaciu lehotu, pričom tzv. objektívna premlčacia lehota sa v prípade nároku na náhradu škody na zdraví neuplatňuje. Uvedený nárok sa premlčuje ako celok.

20. Strata na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite predstavuje majetkovú ujmu, ktorá vyplýva z rozdielu medzi zárobkom poškodeného pred vznikom škody a zárobkom po poškodení pripočítaním prípadného invalidného alebo čiastočne invalidného dôchodku. Týmto spôsobom je vyjadrené zníženie alebo strata spôsobilosti poškodeného a jeho neschopnosť dosahovať v dôsledku poškodenia zdravia rovnaký zárobok ako pred poškodením. Meradlom tejto ujmy je porovnanie priemerného zárobku pred poškodením s novodosahovaným príjmom, ktorý je závislý aj od toho, či a v akej výške poškodený poberá invalidný dôchodok.

21. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 106 odsek 1 OZ, subjektívna premlčacia doba je 2-ročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného týkajúcu sa jeho: a/ vedomosti o škode (teda nie o protiprávnom úkone, či škodovej udalosti), ako aj určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslit' v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodovej udalosti, či s protiprávnym konaním; b/ vedomosť o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, teda o zodpovednom subjekte.

21.1. Pokiaľ ide o náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, na rozdiel od náhrady mzdy, má povahu opakujúceho plnenia. Preto pri nej neprichádza do úvahy premlčanie jednotlivých mesačných plnení, ale premlčanie celého nároku. V dôsledku toho poškodený môže neskôr uplatniť len novovzniknuté právo, k premlčaniu ktorého nemohlo dôjsť preto, lebo skôr neexistovalo. Námietku premlčania možno uplatniť len v prípade, keď poškodený v premlčacej dobe nárok neuplatnil na príslušnom orgáne, v danom prípade na súde.

22. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie výrokom II. priznal žalobcovi zaostalostnú náhradu za stratu na zárobku pri invalidite za obdobie od 01. 12. 2019 do 31. 12. 2023 v sume 13 172,96 eura spolu s úrokom z jednotlivých súm, tak ako to uviedol vo výroku svojho rozhodnutia. Ďalším výrokom žalobcovi priznal náhradu na stratu na zárobku pri invalidite vo forme peňažného dôchodku v sume 366,65 eura mesačne, počnúc od 01. 01. 2024 do budúca až do zmeny pomerov. Žalovaný v podanom odvolaní tvrdil, že k rozšíreniu nárokov došlo podaním zo dňa 07. 12. 2023, a preto nárok nad sumu 356,65 eura mesačne, t. j. v priznanom rozsahu vo výške 10 eur mesačne, považuje za premlčaný. Z obsahu spisu nesporne vyplynulo, že žalobca nadobudol vedomosť o tom, že bol posúdený ako invalidný a o výške invalidného dôchodku rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 09. 04. 2015, pričom ďalšími rozhodnutiami Sociálnej poisťovne zo dňa 05. 05. 2015, 29. 11. 2018, 28. 11. 2019 a 02. 12. 2021 bola upravovaná výška invalidného dôchodku. Tieto rozhodnutia však nemajú hmotno-právny dopad na začiatok počítania subjektívnej premlčacej doby, nakoľko výška uplatneného nároku sa dá v priebehu súdneho konania modifikovať, čo žalobca aj v priebehu konania učinil. Žalobca si svoj nárok, vrátane zaostalostnej renty, ako aj mesačnej renty s pravidelným mesačným opakovaním a s pravidelným zvyšovaním podľa zákonnej valorizácie, uplatnil na súde prvej inštancie dňa 12. 10. 2015. Žalobca výšky žalovaných nárokov upravoval zmenou návrhu podaním zo dňa 26. 11. 2021, ďalej podaním zo dňa 09. 05. 2022, až napokon podaním zo dňa 07. 12. 2023, o ktorom pripustení zmeny rozhodol súd prvej inštancie uznesením zo dňa 18. 12. 2023 č. k. 15C/537/2015-219, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04. 01. 2024. Žalobca navrhovanými úpravami žaloby reagoval na valorizáciu priemerného zárobku podľa právnych predpisov o valorizácii. Súd prvej inštancie v bode 60. odôvodnenia rozsudku podrobne uviedol výšku priemerného mesačného zárobku, ktorý dosahoval

žalobca za rok 2013, ako aj analogické navyšovanie o percento medziročného rastu spotrebiteľských cien, čo sa odrazilo aj pri výpočte priznaných súm za žalované obdobie. Rovnako postupoval aj v prípade priznania peňažného dôchodku vo forme mesačného dôchodku, počnúc od 01. 01. 2024, ktoré si žalobca vyčíslil posledným návrhom na sumu 366,65 eura, keď zohľadnil valorizáciu priemerného zárobku žalobcu za jednotlivé roky. Samotný žalovaný v konaní uviedol, že stanovenie percenta valorizácie renty nenamietal. Je potrebné uviesť aj tú skutočnosť, že žalobca rozširoval žalovaný nárok z dôvodu zmeny právnych predpisov, a to § 878v OZ (tým aj § 446, § 447), čo znamená, že spôsob vyporiadania vzťahov vyplýva z osobitného predpisu. Spôsob výpočtu žalovaného nároku, ako aj mesačného dôchodku do budúcnosti sa menil nezávisle na vôli žalobcu, avšak samotný skutkový základ žaloby, ako aj samotný žalovaný nárok, boli jednoznačne uplatnené v 2-ročnej premičacej lehote.

23. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov a po vyporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou žalovaného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých vyhovujúcich výrokoch, ako aj vo výroku o náhrade trov konania, ako vecne správny podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 a § 255 odsek 1 CSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 odsek 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).